

NÉGY ESEMÉNYDÚS NAP KAPERNAUMBAN

JÉZUS és az apostolok január 13-án, kedden este érkeztek meg Kapernaumba. Szokás szerint Zebedeus betszaidai otthonát tették meg szálláshelyüknek. Most, hogy Keresztelő János halott volt, Jézus arra készült, hogy elindulnak az első nyílt és nyilvános hitszónoki vándorútra Galileában. Jézus visszatérésének híre gyorsan elterjedt az egész városban, és másnap korán reggel Mária, Jézus anyja sietve felkerekedett, s elment Názáretbe, József fiához.

² A szerdai, a csütörtöki és a pénteki napot Jézus Zebedeus házában töltötte, az első átfogó, nyilvános hitszónoki vándorútjukra való felkészítés keretében oktatta az apostolait. Fogadott és tanított számos őszinte érdeklődőt is, egyenként és csoportban egyaránt. András közreműködésével megszervezte, hogy a következő szombaton a zsinagógában beszéljen.

³ Pénteken késő este Jézus kishúga, Ruth titokban meglátogatta őt. Csaknem egy órát töltöttek egy hajón, mely a parttól nem messzire volt lehorgonyozva. Erről a látogatásról Zebedeus Jánost kivéve emberi lény nem tudott, és őt is figyelmeztették, hogy ne szóljon senkinek. Ruth volt Jézus családjának egyetlen tagja, aki következetesen és fenntartások nélkül hitt Jézus földi küldetésének isteni voltában a legkorábbi szellemi tudatosulásának pillanatától egészen Jézus mozgalmas segédkezéséig, haláláig, feltámadásáig és felemelkedéséig; és Ruth végül úgy jutott át a túlvilágokra, hogy sohasem kételkedett az apai fivére hűségéről testbeli küldetésének természetfeletti jellegében. A kis Ruth volt Jézus fő vigasza, ami a földi családját illeti, az ő perének, elutasításának és keresztre feszítésének komoly megpróbáltatásában.

1. A HALFOGÁS

¹ Ugyanezen hét péntekének reggelén, amikor Jézus a part mellett tanított, az emberek úgy körülvették a víz szélénél, hogy Jézus jelzett az egyik közeli hajón tartózkodó halászoknak, hogy jöjjenek a segítségére. Miután hajóra szállt, folytatta az összesereglett tömeg tanítását több mint két órán át. E hajó neve „Simon” volt; ez volt Simon Péter korábbi halászbarkája és azt Jézus a saját kezével készítette. Ezen a reggelen a hajót éppen Zebedeus Dávid és két társa használta, akik a tavon töltött eredménytelen éjszakai halászatból visszatérve közeledtek a parthoz. Éppen a hálóiakat tisztogatták és javították, amikor Jézus a segítségüket kérte.

² Miután Jézus befejezte az emberek tanítását, így szólt Dávidhoz: „Lévé, hogy hátráltattalak benneteket azáltal, hogy a segítségemre kellett sietnetek, hadd dolgozzak most veletek. Menjünk ki halászni; menjetek ki azokra a mély vizekre és engedjete le a hálóiokat egy fogásra.” De Simon, Dávid egyik segédje, így felelt: „Mester, nincs értelme. Egész éjjel keményen dolgoztunk és semmit sem

fogtunk; de a parancsodra kimegyünk és leengedjük a hálóiakat.” És Simon azért egyezett bele, hogy kövessék Jézus utasításait, mert főnöke, Dávid ilyen értelmű jelzést tett feléje. Amikor odaértek a Jézus által megjelölt helyre, leengedték a hálóiakat és olyan sok halat fogtak, hogy féltek, a hálóiak kiszakadnak, olyan sokat, hogy jeleztek a parton lévő társaiknak, és segítséget kértek. Amint mindhárom hajót csaknem elmerülésig megtöltötték hallal, ez a Simon térdre borult Jézus előtt, s azt mondta, „Távozz tőlem, Mester, mert bűnös ember vagyok.” Simon és mindenki, aki tanúja volt e mellékeseménynek, mind ámulva a halfogáson. Attól a naptól fogva Zebedeus Dávid, ez a Simon és társai otthagyták a hálóiakat és követték Jézust.

³ De ez semmilyen értelemben nem volt csodás halfogás. Jézus a természet figyelmes tanulmányozója volt; tapasztalt halászként ismerte a Galileai-tóban élő halak szokásait. Ez alkalommal pusztán elvezette ezeket az embereket oda, ahol a halak e napszakban rendszerint lenni szoktak. Jézus követői azonban mindig is csodának tartották ezt.

2. DÉLUTÁN A ZSINAGÓGÁBAN

¹ A következő szombaton, a zsinagógai délutáni istentiszteleten mondta el Jézus „A Mennyei Atya Akaratáról” szóló hitszónoklatát. Délelőtt Simon Péter hirdette „Az Országot”. A csütörtök esti zsinagógai összejövetelen András tanított, tárgya „Az Új Út” volt. Ebben az időben több ember hitt Jézusban Kapernaumban, mint bármely más földi városban.

² Lévé, hogy Jézus e szombat délutánon a zsinagógában tanított, a szokásoknak megfelelően a törvényből vette az első szöveget, a Kivonulás könyvéből olvasott fel: „És az Úrnak, a ti Isteneteknek szolgáljatok, és ő megáldja a kenyereketet és vizeteket, és távol tart tőletek minden betegséget.” A második szöveget a látnokoktól választotta, Ésaiástól olvasott fel: „Kelj föl és ragyogj, mert elérkezett világosságod, és az Úr dicsősége felragyogott rajtad. Mert még sötétség borítja a földet, és sűrű homály a népet, de fölötted ott ragyog az Úr szelleme, és az isteni dicsőség megnyilvánul rajtad. Még a nem-zsidók is eljönnek e világosságához, és sok nagy elme adja meg magát e fény világosságának.”

³ E beszéd Jézus azon erőfeszítését képezte, hogy megvilágítsa a vallás személyes tapasztalásának tényét. A Mester egyebek mellett azt mondta:

⁴ „Jól tudjátok, hogy míg egy jószívű apa egészként szereti a családját, azért tekint csoportként rájuk, mert a család minden egyes tagja iránt nagy szeretettel van. A mennyei Atyához többé már nem Izráel gyermekeként kell közelednetek, hanem *Isten gyermekeként*. Csoportként valóban Izráel gyermekei vagytok, de egyenként mind egyikötök az Isten gyermeke. Nem azért jöttem, hogy

Izrael gyermekeinek nyilatkoztassam ki az Atyát, hanem azért, hogy az Isten megértését és az ő szeretetét és kegyelmére vonatkozó kinyilatkoztatást az egyes híveknek, mint igaz személyes tapasztalást hozzam el. A látnokok mind azt tanították nektek, hogy Jahve törődik az ő népével, hogy az Isten szereti Izráelt. De én egy nagyobb igazság hirdetésére jöttem közétek, olyanéra, melyet sok későbbi látnok szintén megértett, hogy az Isten egyénekként szeret *titeket* — mindegyikötöket. Minden nemzedéketeknek eddig nemzeti vagy faji vallása volt; most azért jöttem, hogy személyes vallást adjak nektek.

⁵ De még ez sem új gondolat. A szellemi beállítottságuk közül már sokan ismerték ezt az igazságot, mert némely látnokotok erre kioktatott benneteket. Hát nem olvastátok az Írásokban, ahol Jeremiás látnok azt mondja: „Azokban a napokban nem mondják többé, az apák ették az éretlen szőlőt és a fiaik foga vásott el tőle. Mert ki-ki a maga gonoszságáért hal meg; csak annak vásik el a foga, aki az éretlen szőlőt eszi. Meglássátok, eljönnek a napok, amikor új szövetséget kötök népemmel, de nem olyan szövetséget, mint amelyet atyáikkal kötöttem, amikor kivezettem őket Egyiptom földjéről, hanem új formájút. A törvényemet még a szívükbe is beleírom. Én az ő Istenük leszek, és ők az én népem lesznek. Azon a napon nem mondja az egyik ember a szomszédjának, ismered az Urat? Nem! Mert mindnyájan személyesen ismerni fognak a legkisebbtől a legnagyobbig.”

⁶ Nem olvastátok ezeket az ígéreteket? Nem hisztek az Írásoknak? Nem értitek, hogy a látnok szavai teljesedtek be abban, amit ma láttok? És talán nem buzdított benneteket Jeremiás arra, hogy a vallást szívügynek tekintsétek, hogy egyénekként viszonyuljatok az Istenhez? Nem mondta meg a látnok nektek, hogy a mennyei Isten a ti szíveiteket kutatja? És nem figyelmeztetett benneteket, hogy a természetes emberi szív csalárdabb mindennél és gyakran elkeseredetten gonosz is?

⁷ Nem olvastátok-e azt is, ahol Ezékiel már az atyáitoknak azt tanította, hogy a vallásnak a ti egyéni tapasztalásokban kell valósággá válnia? Ne használjátok többé a mondást, mely úgy szól, „Az apák ették az éretlen szőlőt és a fiaik foga vásott el tőle.” „Ahogy én élek”, mondja az Úristen, „nézzétek, minden lélek az enyém; az apa lelke éppúgy, mint a fiú lelke. Csak annak a léleknek kell meghalnia, amelyik vétkezik.” És aztán Ezékiel előrelátta még ezt a napot is, amikor Isten nevében beszélve, azt mondta: „Új szívet is adok nektek, és új szellemet adok belétek.”

⁸ Nem kell félnetek többé attól, hogy az Isten az egyén bűnéért büntet egy nemzetet; a mennyei Atya a hívő gyermekeinek egyikét sem bünteti egy nemzet bűneiért, jóllehet bármely család tagjának gyakran kell elszenvednie a családi hibák és csoportos vétségek anyagi következményeit. Nem veszitek észre, hogy egy jobb nemzet — vagy egy jobb világ — reménye az egyén fejlődésével és megvilágosodásával erősen összefügg?”

⁹ A Mester ez után beszámolt arról, hogy a mennyei Atya, ahogy az ember e szellemi szabadságot felfogja, azt

akarja, hogy a földi gyermekei kezdjék meg az örökkévaló felemelkedéssel járó paradicsomi létpályát abban a teremtményi tudatos válaszban, mely a benne lakozó szellem azon isteni készítésére adatik, hogy a teremtmény megtalálja a Teremtőt, megismerje az Istent és arra törekedjen, hogy olyan legyen, mint ő.

¹⁰ ¶ Az apostoloknak nagy hasznára volt e beszéd. Mindegyikük jobban megértette, hogy az országról szóló evangélium az egyénnek és nem a nemzetnek szóló üzenet.

¹¹ Bár a kapernaumi emberek jól ismerték Jézus tanítását, e szombati napon elmondott beszédén mégis megdöbbenek. Valóban úgy tanított, mint aki fennhatósággal rendelkezik, nem pedig úgy, mint az írástudók.

¹² ¶ Ahogy Jézus befejezte a beszédét, a gyülekezetben egy fiatal ember, akit Jézus szavai nagyon felkavartak, erős rángógörcsrohamot kapott és hangosan kiabálni kezdett. A roham elmúltával, amikor visszanyerte az öntudatát, félálomszerű állapotban beszélni kezdett, azt mondta: „Mihez kezdjünk veled, názáreti Jézus? Te az Isten szentje vagy; azért jöttél, hogy elpusztíts minket?” Jézus csendre intette az embereket, és megfogta a fiatal ember kezét, s így szólt, „Gyere ki ebből” — és a férfi nyomban magához tért.

¹³ E fiatal embert nem szállta meg tisztátalan szellem vagy démon; közönséges rángógörcs áldozata volt. De azt tanították neki, hogy a betegségét egy rossz szellem általi megszállás okozza. Hitt e tanításban és így is viselkedett mindenben, amit csak a betegségével kapcsolatban gondolt vagy mondott. Az emberek mind elhitték, hogy az ilyen jelenségeket közvetlenül a tisztátalan szellemek jelenléte okozza. Ennek megfelelően hitték azt, hogy Jézus egy démont űzött ki ebből az emberből. Jézus azonban akkor nem gyógyította meg a férfi nyavalyakórát. Aznap végéig, napnyugta utánig, e férfi nem is gyógyult meg egészen. Jóval a pünkösöd napja után János apostol, aki utolsóként írta meg Jézus tetteit, került minden utalást ezekre az úgynevezett „démonűzésekre”, és ezt annak a ténynek a tükrében tette, hogy ilyen démoni megszállási esetek pünkösöd után sohasem fordultak elő.

¹⁴ E mindennapos véletlen esemény eredményeként gyorsan híre terjedt egész Kapernaumban annak, hogy Jézus démont űzött ki egy férfiból és csodamód gyógyította őt a zsinagógában a délutáni beszédének lezárásaként. A szombat éppen megfelelő időpont volt ahhoz, hogy egy ilyen megdöbbentő szóbeszéd gyorsan és eredményesen elterjedjen. E híresztelés eljutott a Kapernaum környéki összes kisebb településre is, és sok ember el is hitte.

¹⁵ ¶ Zebedeus nagy házában, ahol Jézus és a tizenkettek megszálltak, a főzés és a házimunka nagyjából Simon Péter feleségére és az asszony anyjára maradt. Péter háza Zebedeuséhoz közel volt; és Jézus és barátai megálltak ott a zsinagógából visszafelé jövet, mert Péter feleségének anyja már napok óta hidegrázásos, lázas beteg volt. Ekkor véletlenül úgy alakult, hogy amint Jézus ott állt e beteg nő mellett, a kezét fogva s kezét a homlokára téve és vigasztaló és bátorító szavak szólva, az asszony láza éppen akkor ment

le. Jézusnak még arra sem volt ideje, hogy az apostoloknak elmagyarázza, hogy nem tett csodát a zsinagógában; és mivel ez az esemény újan és élénken élt az emlékezetükben, és felidéztek hozzá a kánai víz és a bor esetét is, e véletlen egybeesést egy újabb csodaként felfogva, némelyikük szaladt is ki, hogy elmondja az újságot az egész városban.

¹⁶ Amatha, Péter anyósa maláriás láztól szenvedett. Jézus ekkor nem gyógyította meg csoda által. Az asszony felgyógyulására nem is került sor néhány órával későbbig, napnyugta utánig, amely azzal a rendkívüli eseménnyel volt összefüggésben, mely a Zebedeus ház előkertjében ment végbe.

¹⁷ ¶ És ezek az esetek jellemző példái annak, ahogy a csodaváró nemzedék és a csodavárási beállítottságú emberek minden ilyen véletlen egybeesést ürügyül vettek, hogy terjesszék annak híret, hogy Jézus egy újabb csodát művelt.

3. A GYÓGYÍTÁS NAPNYUGTAKOR

¹ Amikorra Jézus és apostolai az estétkük elköltéséhez készülődtek ezen eseménydús szombati nap vége felé, egész Kapernaum és környéke nagy izgalomban volt az állítólagos gyógyulási csodák miatt; és minden beteg vagy szenvedő ember arra készült, hogy elmegy Jézushoz vagy elviteti magát hozzá a barátaival, mihelyt a nap lemegy. A zsidó tanítás szerint a szombat szent órái alatt még a gyógyulást sem volt szabad keresni.

² Ezért amint a nap eltűnt az ég alján, szenvedő férfiak, nők és gyermekek tömegei indultak el Zebedeus betszaidai háza felé. Egy férfi a lebényult leányával akkor indult el, amint a nap eltűnt a szomszédja háza mögött.

³ Az egész nap eseményei készítették elő ezt a rendkívüli napnyugtai színt. Még a Jézus által a délutáni beszédben felhasznált szöveg is azt sugallta, hogy a betegséget el kell űzni; és milyen példátlan erővel és fennhatósággal beszélt! Üzenete olyannyira ellentmondást nem tűrő volt! Bár emberi tekintélyhez nem folyamodott, egyenesen beszélt az emberek lelkiismeretéhez és lelkéhez. Jóllehet nem alkalmazott kíméletlenül következetes eszjárást, nem csűrte és csavarta a törvényt, nem vetett be elmés mondásokat, mégis erőteljesen, közvetlenül, tisztán és személyesen hatott a hallgatói szívére.

⁴ ¶ Az a szombat nagy nap volt Jézus földi életében, igen, egy világegyetem életében. Minden helyi világegyetemi tekintetben Kapernaum kis zsidó városa volt a Nebadon valódi központja. Nem egyedül a kapernaumi zsinagógában jelenlévő maroknyi zsidó alkotta azoknak a lényeknek a körét, akik hallgatták a jézusi beszéd ama nagy jelentőségű befejező részét: „A gyűlölet a félelem árnyéka; a bosszú a gyávaság álarca.” A hallgatói nem tudták elfelejteni azon áldott szavait sem, amikor azt mondta, „Az ember az Isten fia, nem ördögfajzat.”

⁵ ¶ Röviddel napszállta után, amikor Jézus és az apostolok még mindig az estebédhez megterített asztalnál ültek, Péter felesége hangokat hallott az előkertből és az ajtóhoz menve összegyűlt beteg emberek nagy társaságát látta,

és azt is, hogy a kapernaumi út tele van olyanokkal, akik elindultak, hogy Jézus kezétől nyerjenek gyógyulást. Látván mindezt, rögtön visszament és tájékoztatta a férjét, aki szólt Jézusnak.

⁶ A Zebedeus ház főbejáratán kilépő Mester lesújtott és szenvedő emberek hosszú sorát látta. Csaknem ezer beteg és gyöngélgedő emberi lény volt a szeme előtt; legalábbis ekkora volt az elébe sereglett személyek száma. Nem minden jelenlévő volt beteg; némelyek a szeretteiknek segítettek a gyógyulás elnyerésére irányuló eme törekvésükben.

⁷ E szenvedő halandók, férfiak, nők és gyermekek látványa, akik az ő saját, a világegyetemi igazgatásban bizalmat kapott Fiai vétkeinek és helytelen cselekedeteinek eredményeképpen szenvedtek ilyen nagy számban, mélyen megindította Jézus emberi szívet és kivívta e jóakarató Teremtő Fiú isteni irgalmát. De Jézus jól tudta, hogy tisztán anyagi csodákra alapozva sohasem építhet tartós szellemi mozgalmat. Az ő következetes elve az volt, hogy tartózkodik a teremtői előjogainak megmutatásától. Kána óta a természetfeletti vagy csodás dolgok nem társultak a tanításához; e szenvedő sokaság mégis megérintette a rokonszenvező szívet és erősen hatott a megértő szeretetére.

⁸ Egy kiáltó hang szállt fel az előkertből: „Mester, rendelkez, állítsd helyre az egészségünket, gyógyítsd meg a betegségeinket, és mentsd meg a lelkeinket!” Alighangzotak el e szavak, a szeráfok, fizikai szabályozók, élethordozók és közteslények hatalmas kísérete, mely mindig a világegyetem e megtestesült Teremtője mellett volt, arra készült, hogy teremtető erővel cselekedjen, ha Uruk megadja a jelet. Jézus földi életében ez volt az egyik olyan pillanat, amikor az isteni bölcsesség és az emberi szánalom olyan nyira összefonódott az Ember Fiának ítéletében, hogy ő az Atyja akaratahoz való folyamodásban keresett menedéket.

⁹ Amikor Péter kérlelni kezdte a Mestert, hogy méltányolja a segítségkérésüket, Jézus végignézett a szenvedő tömegben, s így felelt: „Azért jöttem a világra, hogy kinyilatkoztassam az Atyát és megteremtsem az ő országát. E célból éltem az életemet eddig az óráig. Ha tehát Annak akarata az, aki engem küldött, és nem összeegyeztethetetlen azzal, hogy magamat a mennyországról szóló örömhír terjesztésének szenteltem, akkor szeretném egészségesként látni a gyermekeimet — és —” de Jézus további szavai elvesztek a hangzavarban.

¹⁰ Jézus e gyógyítási döntés felelősségét az Atya belátására bízta. Az Atyának nyilvánvalóan nem volt ellenvetése, mert alighangzotak el a Mester szavai, amikor a Jézus Megszemélyesült Gondolatigazítójának parancsnoksága alatt szolgáló mennyei személyiségek gyülekezete körében nagy mozgolódás támadt. A hatalmas kíséret a szenvedő halandók tarka tömegébe szállt alá, és egyetlen pillanat alatt 683 férfi, nő és gyermek lett egészségessé, gyógyult ki tökéletesen minden fizikai betegségéből és egyéb testi rendellenességéből. Sem addig a napig, sem azóta nem lehetett látni ilyen jelenetet a földön. És számunkra, akik jelen voltunk, hogy lássuk a gyógyítás e teremtető hullámát, mindez valóban felkavaró látvány volt.

¹¹ ¶ De mindama lények közül, akik a természetfeletti gyógyulás e hirtelen és váratlan kitörésén elképedtek, Jézus volt a legmeglepettebb. Egy pillanatra, amikor az emberi érdeklődése és rokonszenve az előtte megjelent szenvedés és nyomorúság látványára összpontosult, emberi elméjében nem gondolt a Megszemélyesült Igazítója azon intó figyelmeztetésére, hogy bizonyos feltételek mellett és bizonyos körülmények között nem lehet korlátozni egy Teremtő Fiú teremtői előjogainak időelemét. Jézus szerette volna egészségesnek látni e szenvedő halandókat, ha ez az Atya akaratával nem ellentétes. Jézus Megszemélyesült Igazítója nyomban eldöntötte, hogy a teremtő energiát igénybevevő cselekedet abban az időben nem ellentétes a paradicsomi Atya akaratával, és e döntéssel — Jézus előzőleg kifejezett gyógyítási vágyának tükrében — a teremtő cselekedet úgy lett. Amire egy *Teremtő Fiú* vágyik és amit az ő Atyja akar, az úgy VAN. Halandók ilyen tömeges fizikai meggyógyítására Jézus egész földi életében nem került sor többet.

¹² ¶ Ahogy az várható volt, e kapernaumbeli betszaidai napnyugtai gyógyításnak híre ment egész Galileában és Júdeában, és a messzebb eső vidékeken is. Heródes félelmei újból felerősödtek, és megfigyelőket küldött, hogy számoljanak be neki Jézus munkájáról és tanításairól, és hogy megbizonyosodjon arról, hogy ő volna-e a korábbi názáreti ács vagy pedig Keresztelő János támadt fel holtából.

¹³ Főként a fizikai gyógyítás e nem szándékos bemutatása miatt, ettől fogva a földi létpályája hátralévő részében Jézus éppen annyira lett gyógyító, mint tanhirdető. Igaz, folytatta a tanítást, de a személyes munkája főként a betegek és a szükségét szenvedők iránti szolgálatra irányult, míg apostolai a tan nyilvános hirdetésének és a hívek keresztelésének munkáját végezték.

¹⁴ De azok többségének, akik természetfeletti vagy teremtő fizikai gyógyulás részesei lettek az isteni energia e napnyugtai megmutatásakor, nem vált állandó szellemi javára az irgalom e rendkívüli megnyilatkozása. Keveseknek vált igazán épülésére e fizikai segédkezés, de az időtlen teremtő gyógyítás e meglepő kitörése révén a szellemi ország ügye nem haladt előre az emberek szívében.

¹⁵ Azok a gyógyítási csodák, melyek Jézus földi küldetése során itt-ott felbukkantak, nem képezték részét az ország hirdetésére vonatkozó tervének. Véletlenszerűen együtt jártak azzal, hogy egy olyan isteni lény volt a földön, akinek csaknem korlátlan teremtői előjogai vannak és az isteni irgalom és az emberi rokonszenv példa nélkül álló egységével bír. De ezek az úgynevezett csodák sok gondot okoztak Jézusnak annyiban, hogy előítélet-erősítő nyilvánosságot hoztak és komoly mértékű, nem kívánt közismertséget eredményeztek.

4. AZ ESTE TOVÁBBI RÉSZÉBEN

¹ Az e nagy gyógyítási rohamot követő este folyamán az örvendő és boldog tömeg megtöltötte Zebedeus otthonát, és Jézus apostolainál is a tetőfokán volt az érzelmi lelkesültség. Emberi nézőpontból valószínűleg ez volt a legnagyobb nap a Jézus társaságában töltött egyszerű napja-

ik között. Reményeik sem előtte, sem utána nem emelkedtek a bizodalmas várakozás ilyen magasságaiba. Jézus csak néhány nappal korábban szólt nekik, amikor még Szamaria határain belül voltak, hogy eljött az ideje annak, hogy az országot *erővel* hirdessék, és most láthatták a szemükkel azt, amiről úgy gondolták, hogy azon ígélet beteljesülése. Beleborzongtak abba, amint elképzelték, hogy mi jöhet még, ha a gyógyító erő e bámulatos megnyilvánulása még csak a kezdet. A Jézus isteniségével kapcsolatos régióta meglévő kétségeik eltűntek. Szó szerint megrészegítette őket a zavart elbűvöltségük elragadtatása.

² De amikor keresni kezdték Jézust, sehol sem találták. A Mestert nagyon felkavarták a történetek. A különféle betegségekből kigyógyult férfiak, nők és gyerekek késő estig ott ögyelegtek, abban bízva, hogy Jézus visszatér és akkor köszönetet mondhatnak neki. Az apostolok nem értették a Mester azon viselkedését, hogy az órák csak telnek és ő elvonultságban marad; ahhoz, hogy az örömeik teljes és tökéletes legyen, csak az ő állandó jelenléte hiányzott. Amikor Jézus visszatért közéjük, már későre járt az idő, és a gyógyítási mellékeseménynek gyakorlatilag minden haszonélvezője hazament. Jézus nem volt hajlandó fogadni a tizenkettek és mások elismerő szavait és rajongását, akik még mindig ott tartózkodtak, arra várva, hogy üdvözölhetik, és csak ennyit mondott: „Ne örvendeztetek afelett, hogy az Atyámnak hatalma van a test meggyógyítására, hanem annak örüljeteinkább, hogy meg van a hatalma ahhoz, hogy megmentse a lelkeket. Térjünk nyugovóra, mert holnap az Atya ügyében kell eljárnunk.”

³ És megint csak tizenkét csalódott, zavart és búsuló szívű ember tért nyugovóra; az ikrek kivételével kevesen tudtak eleget aludni azon az éjszakán. Alig tett a Mester valami olyasmit, ami az apostolai lelkét vidámsággal töltötte el és megörvendeztette a szívüket, láthatólag rögtön összezúzta a reményeiket és teljesen lerombolta a bátorságuk és lelkesedésük alapjait. Ahogy e zavart halászemberek egymás szemébe néztek, csak egy dologra tudtak gondolni: „Nem értjük őt. Mit jelent mindez?”

5. VASÁRNAP KORA REGGEL

¹ Jézus sem aludt sokat azon a szombat éjszakán. Felismerte, hogy a világ tele van fizikai nyomorúsággal és anyagi nehézségek árasztják el, és elgondolkodott annak veszélyén, hogy rákényszerül arra, hogy az idejéből oly sokat szenteljen a betegek és a szenvedők gondozásának, hogy a szellemi országnak az emberek szívében való megalapítására irányuló küldetése összeütközésbe kerül a fizikai dolgokban való segédkezéssel vagy legalábbis alárendelődik annak. Léven, hogy ezek és hasonló gondolatok jártak Jézus halandói elméjében az éjszaka folyamán, ezért vasárnap reggel már jóval napkelte előtt felkelt és egymagában kiment az egyik kedvenc helyére, hogy az Atyával együtt lehessen. Ezen a reggelen Jézus imájának tárgya az volt, hogy legyen meg a bölcsessége és ítélőképessége ahhoz, hogy ne engedje az isteni irgalommal társult emberi rokonszenvének a rá való erős hatást a halandói szenvedés jelenlétében, nehogy az idejének egészét a fizikai segédkezés

töltse ki s ezzel elhanyagolja a szellemi segédkezést. Bár egyáltalán nem akarta kerülni a betegek számára való segédkezést, tudta, hogy a szellemi tanítás és vallási felkészítés fontosabb munkáját is végeznie kell.

² Jézus azért ment ki oly sokszor a hegyekbe imádkozni, mert a személyes áhítat céljára alkalmas külön szobák nem álltak rendelkezésre.

³ Péter nem tudott aludni azon az éjszakán; így nagyon korán, nem sokkal azt követően, hogy Jézus elvonult imádkozni, felkeltette Jakabot és Jánost, és hárman elindultak megkeresni a Mesterüket. Több mint egyórányi keresgélés után találtak rá Jézusra és nagyon kérték, hogy adjon magyarázatot a különös viselkedésére. Szerették volna tudni, hogy miért tűnik úgy, hogy aggasztja a gyógyító szellem eme fenséges kiáradása, amikor minden ember végtelenül boldog és az apostolok olyannyira örvendeznek.

⁴ Jézus több mint négy órán át próbálta megmagyarázni e három apostolnak a történeteket. Tanított nekik arról, hogy mi ment végbe és elmagyarázta az ilyen megnyilvánulásokkal járó veszélyeket. Jézus bizalmasan tudatta velük annak okát, hogy miért jött ki imádkozni. Megpróbálta világossá tenni a közeli társai előtt annak valódi okait, hogy az Atya országa miért nem épülhet csodatételre és fizikai gyógyításra. De ők nem értették a tanítását.

⁵ Időközben, vasárnap kora reggel, szenvedő lelkek más tömegei és sok kíváncsiskodó ember gyülekezett Zebedeus háza körül. Hangos szóval követelték Jézust. András és az apostolok olyannyira megdöbbenek, hogy mialatt Zélóta Simon az összegyűltekhöz beszélt, András néhány társával felkerekedett, hogy megkeresse Jézust. A három apostol társaságában találva Jézust, András azt mondta: „Mester, miért hagysz magunkra bennünket a tömeggel? Nézd, mindenki téged keres; eddig még soha nem voltak ennyien, akik a tanítást várják. A házat már most olyanok veszik körül, akik a nagy tetteid miatt közről és távolról jöttek el. Nem térnél vissza velünk, hogy segédkezz nekik?”

⁶ Amint Jézus meghallotta ezt, így válaszolt: „András, hát nem megtanítottam neked és a többieknek, hogy az én küldetésem a földön az Atya kinyilatkoztatása, és az üzenetem a mennyország hirdetése? Hogy lehet tehát az, hogy el akartok terelni a munkámtól a kíváncsiak kielégítése és azok megelégedésének érdekében, akik jeleket és csodákat keresnek? Hát nem ezen emberek között voltunk e hónapok alatt mindvégig, és vajon azért csődültek ide, hogy meghallgassák az országról szóló jó hírt? Miért rohantak meg minket? Nem inkább azért, mert meggyógyult a fizikai testük, mintsem a lelkük üdvözüléséhez szükséges szellemi igazság befogadásának eredményeként? Amikor az

emberek a rendkívüli megnyilvánulások miatt jönnek hozzánk, sokan nem az igazságot és az üdvözülést keresik, hanem a testi nyomorúságuk gyógyulását és azt, hogy megszabaduljanak az anyagi nehézségeiktől.

⁷ Mindvégig, mialatt Kapernaumban voltam, és a zsinagógában is és a parton is az országról szóló jó hírt hirdettem mindazoknak, akiknek van fülük, hogy meghallják és van szívük, hogy befogadják az igazságot. Nem az Atyám akarata az, hogy visszamenjek veletek kielégíteni e kíváncsiakat és elmerülni a fizikai dolgokban való segédkezésben a szellemiek kizárásával. Felavattalak benneteket, hogy terjesszétek az örömhírt és segédkezzetek a betegeknek, de nekem nem szabad lekötöm magam gyógyítással a tanítás kizárása mellett. Nem, András, nem megyek vissza veletek. Menj és mondd meg az embereknek, hogy higgyenek abban, amit tanítottunk nekik és élvezzék az Isten fainak szabadságát, és készüljete fel arra, hogy más galileai városokba indulunk, ahol már elő van készítve a terep az országról szóló jó hírek terjesztéséhez. E célból jöttem én ide az Atyámtól. Menj hát, és készüljete fel az azonnali indulásra, én addig itt várlak benneteket.”

⁸ Amikor Jézus elhallgatott, András és apostoltársai szomorúan mentek vissza a Zebedeus házhoz, feloszlatták az összegyűlt tömeget, és gyorsan készülődni kezdtek az útra, ahogy Jézus meghagyta. És így Kr.u. 28. január 18-án vasárnap délután Jézus és az apostolok megkezdték az első valóban nyilvános és nyílt hitszónoki vándorútjukat a galileai városokban. Ezen az első vándorúton számos városban hirdették az országról szóló evangéliumot, de Názáretbe nem mentek el.

⁹ Azon a vasárnap délutánon, röviddel az után, hogy Jézus és az apostolok elindultak Rimmonba, Jakab és Júdás öccse jött el látogatóba a Zebedeus házhoz. Aznap déltájban Júdás felkereste fivérét, Jakabot és ragaszkodott ahhoz, hogy menjenek el Jézushoz. Mire Jakab beleegyezett, hogy Júdással tart, Jézus már elhagyta a várost.

¹⁰ Az apostolok kelleetlenül hagyták maguk mögött a Kapernaumban támadt nagy érdeklődést. Péter úgy számolta, hogy nem kevesebb mint ezer hívőt lehetett volna megkeresztelni az országba való belépéshez. Jézus türelmesen végighallgatta őket, de nem akart beleegyezni, hogy visszatérjenek. Egy időre csend telepedett rájuk, és azután Tamás e szavakkal fordult apostoltársaihoz: „Gyerünk! A Mester már beszélt. Nem számít, ha nem értjük teljesen a mennyország rejtélyeit, egy dologban azért biztosak vagyunk: olyan tanítót követünk, aki nem magának keres dicsőséget.” És vonakodva felkerekedtek, hogy Galilea városaiban terjesszék a jó híreket.